

[Transcript] Vinohradská 12 / Zmizelý mariňák: Co se stalo s Gradym?

Ahoj, tady je Matěj Skalický. Tento týden tým Vinohradské 12 připravil edici přeložených textů ze zahraničních médií. Tuhle série jsme pojmenovali zmizení. Připravili jsme epizody o zmizelém letadle, zmizelém vojákovi a mizejících jazycích. To všechno nás zajímá a věříme, že vás bude taky.

Tady je Matěj Skalický a tohle je Vinohradská 12.

Vzdal se všeho a odjel bojovat na Ukrajinu proti ruským okupantům, jinže zmizel a rok trvalo, než se jeho rodina dozvěděla, co se s ním skutečně stalo. Vyprávíme další příběh ze série zmizení, tentokrát o mariňákovým jménem Grejdy Kurpes. Dnes je čtvrtek 3. srpna.

Grejdy Kurpes odjel bojovat na Ukrajinu, pak zmizel.

Článek vydaný v časopi se Rolling Stone napsal Kevin Maurer.

Grejdy Kurpes a Andy Hill se vrhli na zem, leskolem měch explodoval.

Ozvalo se rychle ta-ta-ta, jak rány z pušky bušili do země a ruská piechota postupovala blíž a blíž.

Grejdy, 40 letý bývalý snajper amerického námožnictva, který se jako dobrovolník přidal k Ukrajinské mezinárodní legy, a Andy, 35 letý Brit, rovněž dobrovolník, zoufalé opětovali palbu.

Grejdy volal vysílačkou o pomoc, ale muži byly odkázáni sami na sebe.

Snažili se doplazít zpátky ke svému týmu, který byl zhruba 600 metrů daleko.

Na jednou se ale ozvala další střelba. Andy viděl, že Grejdy to dostal a ozlomek, kteřiny pozdí, kulka zasáhla i jeho do levé paže.

Ještě než mohl zareagovat, ruský voják mu přiložil zbraní k hlavě.

Andy byl rusy odveden k obrněnému vozidlu, kdemu zaškrtili poraněnou ruku.

Stále ochromený si na jednou uvědomil, řekl, že ho oddělili od Grejdyho. Ani netuší zdaje vůbec na živu.

Později toho večera, ve Wilmingtonu v Severním Karolíně, volal Grejdyho manželce Heason někdo, kdo tvrdil, že je s Ukrajinské mezinárodní legie. Řekl jí, že je Grejdy mrtvý.

Byl přízabid v boji na jihu Ukrainy.

Heason tomu ale odmítala uvěřit. Vždyť její manžel se už vhrátil domů stolika misí v Iraku, dokonce přežil i útok sebe vražedného atentátní.

Je to houževnatý a chytrý člověk, neudělal by žádnou hloupost.

Pomyslela si Heason a ještě té noci napsala manželový zprávu přes voca.

Grejdy, můžeš mi prosím zavolat? Grejdy, miluju ti, prosím zavolejmy.

Každá z těch zpráv byla doručena a označena jako přečtená.

Heasonce ale nedostalo žádné odpovědi. Pár dní na to už Grejdyho ve správě úpěnlivě prosila, aby se vrátil zpátky domů dostátů.

K tomu, ale nakonec došlo až zhruba rok poté.

Když válka na Ukraíně v roce 2022 vypukla, Ukraínská ambasáda ve Washingtonu dostala tisíce nabídek od amerických dobrovolníků.

Někteří už měli zkušenosti z ozbrojeného konfliktu.

Lidé se hlásili z mnoha důvodu, chtěli bojovat za demokracii, bránit svobodu nebo prostě zabíjet rusy.

Některé motivovalo to, že po 20 letech válek bez jasného výtěství mohli vystrízli věc afgánské a irácké kocoviny.

Byla to šance zúročit zkušenosti získané v pouštích blízkého východu a střední ázie v boji za správnou věc.

Jenže ukraínské bojiště je jiné, američané to už nemají vzádech svojvojskou mašinéry. Zvuk proudového motoru dřív znamenal vlastní vzdušnou obranu, teď ale může značit blížící se ruský nálet.

To je férový boj, ale poničem takovém na bitevním poline toužíte.

Kolem stovky američanů se nakonec připojilo asi ke 20 tisícům dobrovolníků v mezinárodní legy jí územní obrany ukrajiny. Grejdy byl jedním z nich.

Já jsem ho neznal, ale měli jsme společné přátele

a obas měžili ve Wilmingtonu. Jeho příběh jsem tedy sledoval od chvíle,

kdy 26. dubna roku 2022 zmizel. Zároveň jsem 20 let pokrýval armádní témata

a o chlapících jako on jsem to ho věděl z poustu, bývalí marináci,

členové elitního týmu amerického námořnictva nejvisíls,

nebo zelené barety, tě všichni se snažili najít cestu zpátky do světa civilistů.

Po dvou dekádách v řadách námořní pěchoty žil Grejdy konečně

se svou manželkou a 13 letou cerou. Nepřijali ho k doktorskému studiu

na Stendfordu a neměl žádný plán B. Putinova invaze na Ukrajinu to ale změnila.

Dala mu záminku stát se znovu kapitánem.

V e-mailu George Heathowy bývalému kolegovi z námořnictva a svému příteli

Grejdy napsal, citují, rusové spáchaly válečné zločiny proti civilistů.

Psal mu už dřív o masových hrobech v Buči a o tom, jak ruské jednotky mučí a zabíjí civilní obyvatelstvo.

Žejí jsou to pěkně hnusné věci a že je rád součástí armády, která proti tomuhle bojuje.

Svůj mail zakončil slovy Sláva Ukrajině a Sláva Hrdinu.

Když jsem se leto snajáře řadu měsíců po útoku Rusu setkal s Grejdyho manželkou

a našim společným známím v jedné kavárně napřed městí,

povídali jsme se nad mafinem a ledovou kávou, bavili jsme se o zvěstech, které se šířili kolem toho, kde Grejdy je.

Zgýsen vyzářoval stojický klid, mluvila těchým hlasem a vážila každé slovo.

Řekla mi obřátelík svého manžela známořnictva, kteří se dali znovu do hromady, aby pomohli zpátráním.

Byla přesvětšená, že její muž je stále na živu, raněný v nějaké nemocnici na ruském území.

O pár dní později jsem mluvil se dvíma Grejdyho kamarády, o kterých mi pověřila.

George Heath a Don Turner, kteří sloužili s Grejdim, když byli u námořní piechoty a teď spolupracovali s týmem spravodajců a s různými nezyskovkami, aby ho našli.

Řekli mi o více než 100 stránkové dokumentaci o Grejdyho zmizení na Ukrajině a následném pátrání, které dali do hromady.

Prostě každý zkým jsem toho jara mluvil, doufal, že se vrátí do muživí.

Grejdyho příběh se začal psát už v 70. letech v Koreji.

Jeho rodiče, Grejdy starší a Rosemary čekali asi rok, než 13-měsíční chlapec, který dostal ménu po adoptivním odci, přiletí s dalšími 20 dětmi z Koreje.

Vychovali svého syná ve městě Island Park, na jižním pobřeží Long Islandu ve státě New York.

Byl podle svého odce jediným azijsko-americkým dítětem v celé komunitě.

Grejdyho otec mi o něm řekl, že v dospívání měl nějaké problémy.

[Transcript] Vinohradská 12 / Zmizelý mariňák: Co se stalo s Grady?

Do slova prohlásil, někdy za to mohli noví bygotní lidé, jindi prostě jen chtěl vědět, jak je to s jeho původem.

Konec citátu. Grejdy starší se mu přísnažil pomoc, jak jen mohl.

Grejdy šel nejprve na Hofstra University. Později přestoupil na Stony Brook University, kde absolvoval obor počítačových vět a potkal svou budoucí manželku, Heason.

I ona pocházela Zížní Koreje odkud se svojou rodinou emigrovala do New Yorku.

Do okazy ti dvápadly v Korejské bubenické skupině.

Společně pak bydleli koncem 90. let v nějakou dobu na západě a živily se různými příležitostnými pracemi.

Kolem roku 2000 se vrátili do New Yorku. Grejdy pracoval jako programátor a Heason se učila barmankou.

Tak došlo k útoku na světové obchodní centrum. Heason uvýzla na dolní menhetnu a když se Grejdy dozvěděl, co se stal,

vydál se pěšky z kvíncu, aby ji našel.

Tohle všechno se mu pořádně vřilo do paměti.

Přihlásil se k námořní piechotě a v roce 2002 byl umístěn na základnu Camp Pendleton v Kalifornii.

Než od jel do Iraku, nebyl si svou profesní dráhu umaryniáků úplně jistý.

Když se pak ale vrátil domů, přišlo mu, že za sebou nechává něco nedodělaného.

A tak kdy koli se pak blížilo datu nějaké další myse, vždy se rozhorlět.

Po prvním ostrem nasazení prošel Grejdy tvrdým 3 měsíčním výcvikem u odstřelovačů na specialní škole pro námořní piechotu.

Tenhle kurs v uplynulých letech úspěšně zvládla méně než polovina zapsaných bojáků.

Následovalo několik dalších mysí v Iraku. V roce 2007 byl vyznamenán purpurovým srdcem.

Na koni dvojáky opustil a začal studovat lingvistiku na Kalifornské univerzitě v Los Angeles.

Brzy získal hodnost poručíka. Své přátele Dona Turnera a George Hita poznal, co by velitel jejich čety.

Od první chvíle na ně zapůsobil.

Byl srovnanej, jak mi pověděli Don s Georgeem, použili tenhle vojencký žargon pro označení někoho, kdo je disciplinovaný a výkoní.

Príměl v sobě pořád takovou tu drsnost a věděl, jak má se svými vojáky mluvit.

Od roku 2015 do roku 2018 odsloužil Grady 3 roky v Koreji, kde poznával svou rodnou zemi a pracoval jako spojka pro korejskou armádu.

Rozhodnutí odcestovat se, ale nelíbilo jeho manželce.

Měli už zázemí Výžní Kalifornii a nechtěla zpřetrhat všechny vazby jejich tehdy šesti leté cerky Katie.

V manželově ale bylo co si neklidného, jak popsela Hýsun.

Vypadalo to jako by stále pátral po svém místě ve světě, pří se pořád hledal.

Hýsun o té době přímo řekla, Grady se cítil jako stracená duše.

Odnámořní piechoty odešel Grady v září 2021 a, jak už bylo řečeno, chtěl na Stanford.

Tenhle plán ale strozkotal. 20 let se vzrca dle každé ráno díval na Mariniáka, ale téd' byl z kapitána už jen obyčejný Grady.

Stejně jako mnoho dalších veteránů přišel o svou životní istotu.

Grady ho kamarád Don mi vysvětlil, že často podobní lidé skutečně stratí smysl života, protože je pro ně takovou změnu opravdu těžké přijmout, když vědí, že kdy si ovlivňovali životy spoustě lidem.

[Transcript] Vinohradská 12 / Zmizelý mariňák: Co se stalo s Grady?

Když pak v březnu 2022 rusko spustilo invazi na Ukrajinu a ukrajinský prezident Volodymyr Zelenský požádal

přátele Ukrajiny Míru a Demokracie o pomoc v boji, Grady volání vyslyšel.

Večer předtím, než odcestoval, zavolal svému odcí, aby mu řekl, že vyrazí navštívit do Evropy.

Grady ho otec si vzpoměl na Sinova přesná slova.

Zítra odjíždím na dovolenou, tati. Vráť se tak za 3 měsíce.

Otece ho tehdy zeptal, proč nebere i svou rodinu?

A Grady vysvětlil, že se chce v Evropě zajed podívat na místa, kde ještě nebyl a tak se prostě rozhodl, že pojede sám.

Manželku poprosil, aby jeho odcí neříkala, kam jede a ubezpečili ji, že bude Ukraincům jen pomáhat svým cvíkem, jako poradce.

Nepadlo při nic o bojovém nasazení. Grady mluvil jen o předávání vlastních zkušeností.

Hýzn později vypověděla, že si nedělala velké starosti, řekla, zvládl už všely jaké hrozné myse.

Skutečně se domnívala, že bude prostě jen sedět někde na velení a dělat poradce.

Grady opustil Wilmington sedmého března 2022, dostal se do Polského Lublinu a stopem dojel až do Kyjeva, aby našel to správné místo, kde by se mohl přihlásit do dobrovolnické legie.

Byl tu, aby bojoval.

Bývalý major amerického námořnictva Isaac Olvera, který sloužil v Iraku a Avgránystánu, se dostal na Ukrajinu o něco dříve, než Grady.

U námořní piechoty byly ve stejnou dobu, ale společně nesloužili až do chvíle, kdy se potkali na Ukrajině.

Olvera měl Vest, čtu 30 dobrovolníků. Potom, co Grady strávil několik dní pro skoumávání terénu a zjišťování, jak jsou jednotky organizovány, přidal se k Olverově týmu amerických a brických bojovníků.

Bylo 22. března, když se svým přátelům doma v USA svěřil, že bojoval v Irpeni.

Po více než týdně začal Grady se stavovat svou vlastní jednotku, dostala jméno Raven, Havran a měla za úkol provádět hloupkový průzkum.

Bylo to pro něj jako vrátice mezi odstřelovače ve výzvědné skupině.

Grady ho volací značkou byla přes dívka Deadman, tedy mrtvý muž.

Grady byl nicméně znepokojený tím, jak fungovalo vedení celé mezi národní legy.

Kamarádovi Georgeovi napsal e-mail, že to vypadá, jakoby braly každého, kdo je ochotný přiložit ruku k dílu.

A zmínil se mu také o jednom veliteli, který byl během tréninku nešťastnou náhodou postřelen.

Obavi měl i z toho, jak Ukrajenci plánují operace, o tom mluvilo s Isaacem Oliverou.

Pro Ukrajenci bylo příložitné osvojci metodiku plánování, jako používá americká námořní piechota.

Tak to ale spoň později vysvětloval Olivera s tím, že právě takové plánování, ale s Grady od Ukrajencu očekávali.

Grady volal domů jednou týdně a psal hísň přes WhatsApp. Mluvili spolu oježdňích věcech.

Například v Dubnu 2022 Grady napsal. Jídlo se dost zlepšilo, teď jíme grylovaná kuřata a tak počasi se ale nelepši.

S extrémní zimou se sněhem se stala opravdová zima a vlchko. Výsledek je stejný.

Po 20 letech bojů v poušti je tohle fakt nah****no.

Heason si přitom stále myslila, že její manžel funguje jen jako poradce. Neměla tušení, že je zapojený do bojů.

Zprávy z fronty Grady posílal svým přátelům. Do nový se třeba svěřil o tom, jak dlouho už nebyl vesprše.

A Georgeový v e-mailu vyprávěl oprováhaných příležitostech vůli nezašifrované komunikaci a poprosil ho o pomoc sehnat nějaké vysílačky.

11. Dubna Georgeovi děkoval za zaslání vybavení. Napsal, přímo to ovlivní schopnost přivést mé lidi zpátky do můživé.

Uprostřed Dubna Grady poprosil Dona, aby přijel a stal se seržantem jeho čety. Potřeboval totiž ve vedení někoho se zkušenostmi. Don mu odpověděl následovně.

Podíval jsem se na svou manželku a přiznal jsem si, že odit nemůžu, protože na 100% vím, že pokud bych jel, domů se už nevrátím.

Z e-mailu zasláního týden před útokem, který jsme popsali v úvodu toho lepší běhu, se zdálo, že se Gradyho situace na Ukrajině mění lepší mu. Psal v něm tohle.

Jsem znovu poručíkem, teď jsem oficiálně velitelem čety. Provádím my se, o které nikdo jiný nemá zájem a taky mám jeden zmála týmu, který není v rozkladu.

Jednomužstvo se tady radí je rozpadlo, než aby splnilo úkou.

Na konci dubna se Gradyho jednotka pohybovala na frontové liny na jihu Ukrajiny, kde ruské dělostřelectvo ostřelovalo pozorovací stanoviště.

Padl tam brycký dobrovolník Scott Sibley. Od vadny později Gradyho tým pověřili udržením tohoto pozorovacího stanoviště.

Byl to maskovaný příkop, ze kterého bylo možné sledovat pohy průzkých jednotek.

Grady a spol tam měli být do doby, než dorazí ukrajské posily.

Nechtělo se nám. To jsou slova Andyho Hilla, který byl s Gradym, když Rusové zautočili.

Vypověděl, že tým věděl, jak nebezpečné to stanoviště je, a navíc nad tím, že místě před několika dny zahinul jejich kamaráci byli.

Stanoviště bylo Ukraje cesty s výhledem na pole.

Grady a jeho šestičlený tým se tam vypravili 25. dubna.

Byli tam Grady, bývalý americký mariňák, Village of Council, Anthony Wozdanska,

Němec paskál Feldkamp a Britt Andy Hill, plus dva Ukrajenci.

Druhý den Grady zaukoloval Andyho, aby určil pozici ruského minometu, který ostrěloval nedalekou ukrajskou jednotku.

Oba byli odhodlaní pomstít mrdci bliho, člena jednotky Raven.

Během dopoledne hlídkovali z puškami CZ Brand II v hustém stromoví vedle cesty.

Grady měl helmu a neprustřelnou vestu, žluté tričko a vojenské kalhoty. Andy byl v maskáčích.

Stromy a listí jim poskytovaly ukryt. Po rusech nebylo nikde ani stopy.

Na jednu ale Grady zastavil. Možná už nechtěl jít dál, možná měl pocit,

že se blíží rusové a nechtěl se dostat s dosahou kúlometu, který obsluhovala jeho jednotka.

Čekali 20 minut, aby se ujistili, že je rusové nezpозorovali.

Sedili po tichu a snažili se zaslechnout za šustění listí,

že po troskazu nebo motor ruského obrněného vozu.

Když si byl Grady jistý, že se jejich nikdo nevšiml, vydali se na cestu zpátky.

Z nenadání ale stromy kolem roztrýlela nepřátelská palba.

Pozorovací stanoviště ostřelval kulometráže 30 mm z ruského obrněného transportéru.

Kulky pronikly stromovým a proráželi hliněný násep.

Zatímco vzduchem létala špína a střepiny, zbyte k tému Raven se pokoušel ukřít.

Kęnsla a voa palba roztrhala na kusi.

Feldkamp se vrhl na zem a plazil se skoro kilometr po zemi, než se mohl postavit na nohy a běžet dalších 800 metrů v stříc ukrainským jednotkám, které jim mířili na pomoc.

Den po útoku objevili ukrainské drony dvě těla, která zřejmě patřila kęnslovy a voovy.

Po Indim a Gradym nebylo ani památky.

Tou dobou se ve Wilmingtonu Heason dozvěděla následující správu.

Grady Carpass je pohřešovaný.

Napsal jí to mailem Michael Ebott z Ministerstva Zahraničí.

Bylo 27. Dubna, když George aniž by o přestřelce cokoliv věděl, napsal Gradymu e-mail, stálo v něm.

Čau brácho, už týden jsem o to běne slyšil, doufám, že se ti pořád darí dobře.

Kdej mi vědět, kdyby se zase něco potřeboval a drž se při zemi?

Jeho správa zůstala bez odpovědi.

Bojáci začali odesílat Gradyho věci domů do státu.

Heason ale nevěřila, že je mrtvý.

Obrátila se proto s prosbou o pomoc s pátráním na George a Dona.

Správy o Gradyho zmizení mezi tím začali neformálně kolovat mezi různými nezyskovkami.

ACIS, jeden ze členů armádních komunity,

popsal, že na něj prostě na jednou vyskočila správa od jednoho z dobrovolných analytů.

Bylo to pří něco jako Čau chlape. Víš, tenhle maník Grady je nezvěstný.

Tady jsou poslední souřadnice jeho týmu.

Pokud máš nějaké prostředky na pomoc s jeho hledáním, tak se ozvi.

ACIS je přes dívka. Ten musí je pořád na Ukraini.

Působí uletedstva a vede nezyskovou organizaci poskytující Ukrajině pomoc.

Zmapoval oblast, kde došlo k útoku na tým a zařídil trasování Gradyho telefonu.

ACIS a další si po pár dnech mysleli, že už mají Gradyho souřadnice.

Začali pátrat.

Tehdy se taky od svého přítele z armády ACIS dozvěděl o Georgehovi a Donovi,

kteří se taky snažili Gradyho najít potom, co je o to poprosila hýse.

Jen pár dní po útoku byl Gradyho partiák Andy oficiálně prohlášen ruským zajadcem.

Na videu zveřejněném ruským ministerstvem Obrany se uběvil v uniformě s ovázanou rukou pro vyzorně zavěšenou všátku na hrodi. Pravou ruku měl potřízněnou krví.

K pátracímu týmu se teď je pomalu dostávali zprávy o tom,

že Andy byl tím posledním, kdo viděl Gradyho na živu.

Na Facebookové strán se našel George fotku Gradyho se Siblim,

tedy tím bryckým vojákem, který nám tém, že místě,

kde Grady zmizel, opární předtím zemřel.

Afil Bennett, který zařizoval repatriaci Sibligo těla

zpět do spojeného království, tu fotku okomentoval.

To byla konečně stopa.

George tedy Beneta skontaktoval. Ten mu řekl, že podle něj je Grady mrtvý.

Tvrdil, že jeho tělo bylo převezené do márnice Foděské oblasti,

na jiho západě Ukrainy, u Černého Moře.

Tuhle informaci prízískal od přítele Zdánska,

který zaplatil za převo stěl z místa kolem poslední známe polohy Gradyho, tedy z místa ruského útoku a to právě do oděsi.

O měsíc později, ale jiný zdroj Georgehovi a Donovi prozradil, že bezvýsledně obvolal všechny márnice v okolí Mykoláivu.

Po Gradym nebylo ani stopy.

Mezi tím byl ale stále v pohybu jeho mobil.

Phil Bennett s Acesem začali pátrat dohromady.

Acesová jednotka lokalizovala Gradyho telefon v Harrisonu.

Konkrétně v místě kam měli být podle jejich informátorů převezeni ukrenští zajadci.

Do posud se ale neoběvila žádná správa o tom, že by byl Grady zajad.

Na místo toho se ruskými propagandistickými kanály začali šířit správy o tom, že je mrtvý.

Americká média se o osudu Gradyho dozvěděla teprve v červnu.

Dva měsíce po jeho zmizení.

Deník do Washington Post publikoval reportáž o pátrací akci.

Pak začali přicházet nové typy.

Podle jednoho s najpras ukrajinské mezinárodní legie měl být Grady v ruském zajetí.

Několik podobných správ dostala i Heason a stejně tak Josh.

Nezávislý spravodajský analytik,

který zajišťoval odminovávací práce a po Gradym pátral od června.

Taky Josh je pořád ještě na Ukrajině.

Proto mě pořádal, abych využíval v tomhle příběhu jen jeho křesný jméno.

Každopádně všechny tyhle zvěsti o Gradym a fakt, že Andy je stále na živu v zajetí dávali všem naději.

Potřebovali jen Gradyho najít.

Letoz v Březnu jsem začal o Gradym mluvit z řadou dalších lidí.

Naplánoval jsem výpravu na místo útoku

a kontaktoval jednoho bývalého vojáka na to pro speciální operace z prozbou zdabí mě mohl doprovodit.

Znal tu oblast, vytvářel tam mnoho Ukrajinských vojáků.

Tvrdil ale, že by nedávalo smysl, kdyby byl Grady vězněn.

Zvlášť, pokud o tom různá strana veřejně neinformovala.

Ten voják prohlásil následující.

Od začátku invaze se stala repatriace mrtvých vojáků

a výměny vězňů u jakým si nepsaným pravidlem

a obojí probíhalo poměrně plinule.

Tenhle přípat je nicméně docela unikátný v tom,

že nikdo z blízkých nedostal žádnou správu.

Andy Hill byl zajat na stejném místě jako ostatní.

Přesto o nich zatím nikdo ani neceknul.

Přechna vodítka, ale naznačovala, že je Grady stále naživu.

Podle Jošova zdroje, jehož jménost bezpečnostních důvodů nemůžu zveřejnit. Byl Grady strzelen do obličeje. Ruští vojáci se domnívali, že je z východní si byře, tak ho evakovali do nemocnice v ruskem kontrolované oblasti. Jošov zdroj tvrdil, že viděl Grady ho v nemocnici začátkem května a pak znovu v červenci. Vylíčil ho jako muže asijského původu a jeho popis na Grady ho přesně seděl. Neměl prítetování ani jiná viditelná znaménka a navíc ho měli najít ve stejné oblasti, kde byl naposledy zpatřen. Ejsis popsal, že zvěsti z nemocnice působili uvěřitelně. Získal snímky místa a nějaké informace o tom, že tam léčí vojáky. Většina z nich měli být rusové nebo severokorejci. To vzbudilo Ejsisův vzájem. Líčil to takhle. Pokud Grady žije, mohl být podle vzhledu nebo mluvy za severokorejce snadno zaměněn, ale nedávalo to moc smysl vždyť ten chlap měl mít roztrženou tvář, nebyl by přece schopný mluvit. Zaměnili Tedy Grady ho zase severokorejského vojáka. Možná se ho jen snažili udržet při životě, že to by zase neodpovídalo historkám o tom, že lidem uřezávají hlavy. V duchu jsme každopádně věděli, že šance nebyli velké. Jenže se stejnou historkou postupně přicházeli jeden zdroj za druhým. Josh například vypověděl, že pátrači nečekali nic jiného, než vyzvednky ostatku, ale to se rychle měnilo ve velmi pravděpodobnou variantu, že Grady je někde pořád živý. Josh k tomu dodal, že čerpali informace od 3 nebo 4 různých světků, kteří se navzájem vůbec neznali. Získat přístup do nemocnice bylo ale nemožné. Nacházela se nedaleko několika údajných zajateckých táborů v Donetsku, tedy na území, které Rusové okupují už od roku 2014. Dostat ho o tamtut, by vyžadovalo akci jako z Hollywoodského filmu. Ukud bychom se vypravili na tuhle šílenou missy, abychom Grady ho zachránili, neriskovali bychom zároveň životy všech ostatních v té nemocnici, tal se sám sebe Josh. Přišlo o velký etický problém. Nakonec se všichni schodli, že to je neproveditelné. V září 2022 byl Andy společně s dalšími 10 zahraničními vězni propuštěn. Stále ale nepricházeli žádné informace o Grady. Odministerstva zahraničí jen opádní drív informoval hýsn, že jednání o výměně zajatců byla zastavena.

Odpočátku proti ofenzívy v Kharkově ses Rusy vůbec nekomunikovalo.
Mimo chodem Ebotan jsem požádal rozhovor,
ale ministerstvo zahraničí ho odmítlo zprostředkovat.
Byl konec loňského září, když si George volal s Andym.
Tedy se začalo vyjasňovat, k čemu došlo po přepadení.
Vypověděl, že mu ruský voják zaškrtil ruku,
zatím co Grady ho viděl ležet opodál.
Ruští vojáci ho obrátili nazáda a potom zpátky na břicho.
Nezdálo se ale, že by se ujistili, jestli je živý nebo mrtvý.
Rusové pak Andymu řekli, že zbytek jeho skupiny byl pozabíjen.
Později ale zjistil, že Feldkamp voják s Němetska přežil.
Gradyho rodina a přátelé tedy měli stále na díji.
Pokud Rusové lhali ohledně Feldkampa,
nemluvili pravdu ani o Grady.
V listopadu si pak ministerstvo zahraničí vyžádalo vzorek DNA
od Gradyho cery, který by mohl pomoci s identifikací.
Heason vzorek poskytl.
A pak čekali?
Hledání pokračovalo.
Letos v únoru, 10 měsíců potom, co Grady zmizel,
zahájil tým kolem Joshé nové pátrání v místě, kde došlo k útoku.
Hledali jakoukoliv stopu.
V Elmingtonu mezi tím Heason dostala e-mail od Ebotaže,
FBI je v kontaktu s Rusy, kteří se přihlásili k odpovědnosti za Gradyho smrt.
Ministerstvo zahraničí taky poslalo Heason vzorek DNA,
odebraný z neznámého těla,
aby jej bylo možné porovnat s Gradyho genetickým profilem.
Výsledek byl negativní.
A znovu se čekalo.
Heason se držela výry, že jej jimůž bojuje o život v nemocnici na ruském území.
Byl krásný Dubnový den a Don pracoval naplotě svého domu v Pensilvání.
Když se byl napít piva, slyšel, že mu přišla SMS-ka,
zvedl telefon a zaplavila ho velna úlevy a štěstí.
Při pohledu na správu se starému vojákovu zalili očislzami.
Byl to už skoro rok, co pátral po svém kamarádovi a teď Gradyho konečně našli.
Psal se 5. Duben 2023, když Heason přišli novinky od Venmenovy na Dace,
nezyskovky, která spolupracovala připátrání po její muži.
Našla se schoda DNA s jedním zetrítěl nalezených v Mykolaivské márnici.
Jedno z nich bylo testem DNA vyloučeno, mohlo jít o Antoniho voá.
Další dvě těla byla považována za ostatky Gradyho a Vilyho kéncla.
Když se to Heason dozvěděla napsala přátelům svého muže a zavolala jeho odci.
Jeho hlas se v telefonu v půlce věty zlomil.
Modlil jsem se 3-4 krát DNA, aby se Grady bezpečně vrátil, ale prostě se to nestalo.
Týden potom, co se Don o osudu svého kamaráda dozvěděl,

se svěřil, že je svým způsobem šťastný, nejkvůli výsledku pátrání samozřejmě.
Ale proto, že to rodina konečně našli,
ale proto, že to rodina konečně může uzavřít.
A co ty zvěsti, že byl Grady v nemocnici?
Tu je podle Dona zatracení jednoduché, při se tomu říká válečná mlha.
Letos najáře asi týden potom, co se potvrdilo, že Grady už není naživu,
jsem se na posledy potkal z Heason.
Oblečená v plandavém tričku a černém kabátě se šourala k venkovním stolku před stejnou kabárnou,
kde jsme se setkali prvně.
Nedaleko se skupinka žen ze vesela bavila o tom, jaký měli víkent.
Heason mi řekla, že muž v nemocnici, o kterém se domnívali, že je to Grady.
Zemřel podle zdroje pátracího týmu vzáří.
Zdroj také tvrdil, že má fotografie toho muže a že mu odebere vzorek DNA.
Heason fotky neviděla a Don při pochybuje, že vůbec existují.
Heason to však chtěla uzavřít.
Vyci jistá, že ten, kdo tam v té posteli ležel, nebyl její muž.
Nechtěla by, aby tak dlouho trpěl a čekal třeba na záhranu.
Don má za to, že to byla právě Heasonina Síla, která hněla pátrací tým v před.
Dnes je jasné, že se se správo o smrti svého manžela stále vyrovnává.
Grady se podle ní zachoval jako dobrý samaritán.
Měl zkušenosti, o které se chtěl podělit a příležitost,
kdy to mohl udělat, byla perfektně načasovaná.
Heason si spoměla, že než zemřel, přemýšlel Grady o budoucnosti.
Mluvil o rodiném výletu do Větnamu a plánoval znovu se přihlásit k doktorskému studiu.
To bylo ale všechno ještě před tou neuváženou misí.
Tým vedrmenu vynadace přivezel Grady ho spět do Wilmingtonu letos v květnu.
Jeho rakev byla zakrytá vlajkou. Na léto naplánovali smuteční vzpomínku.
Pro Heason zůstávají některé otázky stále nezodpovězeny.
Někdy nepochopila, co chtěl Grady na Ukrajině hledat.
Doufá, ale že našel klid. Ona ho zatím doma stále hledá.
Tohle už je všechno z Vinohradské 12, které jsme spolu se zuzkou Markovou,
načetli článek s časopisu Rolling Stone na webu vyšel 30. června.
Jeho autorem je Kevin Maurer. Vplánu máme ještě jeden příběh o zmizení,
tentokrát s úplně jiné části světa, tak si ho nechte ujít.
Já jsem Matěj Skalický a tohle je Vinohradská 12. Na slyšenou zítra.